

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր յոթանասուներեքերորդը

Պապական ստվերները. «Հիտլերի պապի» հետևում կանգնած
ազդեցության և մտադրությունների բացահայտումը

Jeff Pippenger
2024-04-03

«Հիտլերի Պապը» վերնագրված գրքում հեղինակ Ջոն Քորնուելը պատմությունը սկսում է ապագա պապից, որը գահակալեց այն ժամանակ, երբ Հիտլերը իշխում էր Գերմանիայում, նրա պապից և Պիոս IX պապից, որոնք արտաքսվել էին Հռոմ քաղաքից: Երբ Պիոս IX-ը, միանձնուհու կերպարանքով քողարկված, փախչում էր Հռոմ քաղաքից, միակ մարդը, որին նա իր հետ վերցրեց, ապագա պապի պապն էր: Քորնուելը անդրադառնում է այդ երկու մարդկանց սերտ հարաբերությանը, ապա ցույց է տալիս, թե ապագա պապի հայրն էլ ինչպես էր կապված Կաթոլիկ Եկեղեցու իշխանական կենտրոնի հետ: Այդպիսով նա ներկայացնում է պատմության սոցիալական, քաղաքական և կրոնական միջավայրը՝ Պիոս IX-ի ժամանակներից մինչև Երկրորդ համաշխարհային պատերազմը: Պատմության այս համառոտ ակնարկը չափազանց տեղեկատու է:

Պապական հավակնության ևս մեկ քայլ կատարվեց, երբ տասնմեկերորդ դարում Գրիգոր VII պապը հռչակեց Հռոմեական եկեղեցու կատարելությունը: Նրա առաջադրած դրույթների մեջ մեկն այն էր, որ եկեղեցին երբեք չի սխալվել և, ըստ Սուրբ Գրքերի, երբեք էլ չի սխալվի: Սակայն սուրբգրային ապացույցները չէին ուղեկցում այդ պնդմանը: Հպարտ քահանայապետը նաև իրեն վերապահում էր կայսրերին գահընկեց անելու իշխանությունը և հայտարարում էր, որ իր արձակած ոչ մի վճիռ ոչ ոքի կողմից չէր կարող բեկանվել, մինչդեռ բոլոր մյուսների որոշումները բեկանելը իր մենաշնորհ իրավունքն էր:

«Անսխալականության այս ջատագովի բռնատիրական բնավորության մի ցնցող օրինակ երևաց այն վերաբերմունքի մեջ, որ նա ցուցաբերեց գերմանական կայսր Հենրիխ IV-ի նկատմամբ: Քանի որ այս միապետը հանդգնել էր անտեսել պապի իշխանությունը, նա հայտարարվեց եկեղեցուց նզովված և գահընկեց արված: Սարսափահար՝ իր իսկ իշխանների կողմից լքված լինելուց և նրանց սպառնալիքներից, որոնք պապական հրամանագրով խրախուսվել էին ապստամբության նրա դեմ, Հենրիխը զգաց Հռոմի հետ հաշտություն կնքելու անհրաժեշտությունը: Իր կնոջ և մի հավատարիմ ծառայի ուղեկցությամբ նա միջձմեռում անցավ Ալպերը, որպեսզի խոնարհվի պապի առաջ: Հասնելով այն ամրոցը, ուր Գրիգորը քաշվել էր, նա, առանց իր պահակախմբի, տարվեց արտաքին բակ, և այնտեղ, ձմռան խստաշունչ ցրտի մեջ, բաց գլխով և մերկ ոտքերով, ողորմելի հանդերձանքով, սպասեց պապի թույլտվությանը՝ ներկայանալու նրա առաջ: Միայն այն բանից հետո, երբ նա երեք օր շարունակեց ծոմ պահել և խոստովանություն անել, քահանայապետը բարեհաճեց նրան ներում շնորհել: Եվ

նույնիսկ այն ժամանակ՝ միայն այն պայմանով, որ կայսրը, նախքան արքայական նշանները կրկին ստանձնելը կամ թագավորական իշխանությունն իրագործելը, սպասի պապի հավանությանը: Իսկ Գրիգորը, հպարտացած իր հաղթանակով, պարծենում էր, թե իր պարտականությունն է խորտակել թագավորների հպարտությունը»: «Մեծ պաշար», 57:

Գրիգոր VII-ը «անսխալականության պաշտպան» էր, սակայն այդ ծիծաղելի պնդումը պաշտոնական վարդապետություն (դոգմա) չհռչակվեց մինչև Պիոս IX-ը, որը այդ անմիտ պնդումը հաստատված վարդապետություն դարձրեց Վատիկանի առաջին ժողովում: Այդ վարդապետությունն ընդունվեց 1870 թվականի հուլիսի 18-ին՝ ուղիղ հարյուր հիսուն տարի առաջ հարյուր քառասունչորս հազարի առաջին հիասթափությունից:

Պատմության մեջ ուշագրավն այն է, որ երբ Պիոս IX-ը կազմակերպեց Առաջին Վատիկանական ժողովը և գործադրեց իր անսխալականության վարդապետությունը, նրա դրդապատճառը ծագում էր այն բանի հանդեպ ունեցած ատելությունից, ինչը կոչվում էր «մոդեռնիզմ»: Այն արմատավորված չէր այն գաղափարի մեջ, թե պապը չի կարող սխալվել աստվածաշնչյան վարդապետությունները սահմանելիս. դա պաշտպանություն էր պապական ընդդիմության՝ Ֆրանսիական հեղափոխության առաջ բերած ազդեցության դեմ: Այն ուղղված էր այն բանի դեմ, ինչը վերջնականապես պիտի հայտնի դառնար որպես Կոմունիզմ:

Ֆրանսիական հեղափոխությունը եվրոպական ազգերի իշխող կառուցվածքում առաջ բերեց մի ցնցում՝ առանձնակի ատելությամբ այն միապետության հանդեպ, որն է պապականությունը: Իտալական հանրապետական ապստամբությունն էր, որ ժամանակավորապես Հռոմից արտաքսել էր Պիոս IX-ին և նրա աջ բազկին: «Մոդեռնիզմը», որը ներկայացված էր Ֆրանսիական հեղափոխության կողմից ծնված գանազան փիլիսոփայություններով, Պիոս IX-ի ոխերիմ թշնամին էր, և նրա անսխալականության վարդապետությունը կոչված էր պահպանելու այն բոլոր ~~ԴՊՎ~~երը, որ պապը ներկայացնում էր ընդդեմ Ֆրանսիական հեղափոխության ծնած մոդեռնիստական գաղափարների:

Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարը ցույց է տալիս, որ 1798 թվականին հարավի թագավորը (աթեիստական Ֆրանսիան) մահացու վերքը հասցրեց հյուսիսի թագավորին (պապականությանը):

Պիոս IX-ի անսխալականության վարդապետությունը կապված էր Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարով ներկայացված պատերազմի հետ, և 1869 թվականի վերջին մասից մինչև հաջորդ տարին Պիոս IX-ը գումարեց առաջին Վատիկանական ժողովը, որը հայտնի է որպես Vatican 1, այն նպատակով, որպեսզի հաստատվի, որ պապը կաթոլիկության գլուխն է, և որ կաթոլիկությունը բոլոր եկեղեցիների գլուխն է, ինչպես հռչակված էր Հուստինիանոսի՝ 533 թվականին արձակված հրովարտակով:

Վատիկանի Երկրորդ ժողովը, որը հայտնի է նաև որպես Վատիկան II, տեղի ունեցավ 1962-ից 1965 թվականներին: Այն կաթոլիկ եկեղեցու պատմության մեջ շրջադարձային իրադարձություն էր և արդի ժամանակների ամենանշանակալից տիեզերական ժողովներից մեկը: Ժողովը գումարվեց Հովհաննես XXIII պապի առաջնորդությամբ և Հովհաննես XXIII-ի 1963 թվականին մահից հետո շարունակվեց Պողոս VI պապի հովվապետության ընթացքում: Կարևոր է ճանաչել այս երկու ժողովների միջև եղած հստակ տարբերությունը:

Առաջին ժողովը պետք է հաստատեր այն, ինչ կոչվում է պապի «առաջնայնություն», այսինքն՝ որ պապը Եկեղեցու գերագույն կառավարիչն է, ուսուցիչը և հովիվը պատասխանատու հավատքի վարդապետությունների պահպանման և մեկնաբանման համար: Նրա իշխանությունը բաղկացած էր դոգմաներ սահմանելուց, վարդապետական հրովարտակներ արձակելուց և հավատքի ու բարքերի հարցերում հեղինակավոր հռչակումներ անելուց, որը հայտնի է որպես պապական անսխալականություն: Այն ներառում է նաև պապի իրավասական իշխանությունը համընդհանուր եկեղեցու նկատմամբ, ներառյալ եպիսկոպոսներ նշանակելու, խորհուրդները կարգավորելու և եկեղեցու վարչակարգը կառավարելու իշխանությունը:

Երկրորդ ժողովը պետք է եկեղեցին վերաուղղորդեր դեպի Էկումենիկ մի կազմավորում: Ժողովները միմյանց ուղղակի հակադիր դրույթներ էին: Պահպանողական առաջին ժողովին հակասեց ազատական երկրորդ ժողովը: Այդ երկու խմբավորումները իրարից այնքան տարբեր էին, որքան գիշերն ու ցերեկը, և այն մարգարեությունը, որ վերագրվում է Ֆաթիմայի երեք գաղտնիքներին, մատնանշում է ներքին մի պատերազմ, որ պատշաճորեն ներկայացված է այս երկու ժողովներով:

Մարգարեությունը նույնացնում է մի խավի, որը պահպանում է Պիոս IX-ով ներկայացված առաջնայնությունը, որպես ներկայացված լինելով այն մեկով, որին կոչում են կամ «սպիտակ պապ», կամ «բարի պապ», կամ «բարի եպիսկոպոս», իսկ մյուս խավը, որը կապված է Վատիկան II-ի հետ, ներկայացված է «սև պապ»-ով, կամ «չար պապ»-ով, կամ «չար եպիսկոպոս»-ով: Այս երկու քաղաքական հայեցակարգերի հակասությունը ներկայացված է, երբ այցելում եք Ֆատիմայի հրաշքի սրբավայրը՝ Ֆատիմայում, Պորտուգալիա: Մուտք գործելիս անցուղին տեղադրված է մի կողմում գտնվող սև պապի արձանի և մյուս կողմում՝ սպիտակ պապի արձանի միջև:

Ուստի դա դառնում է այն մարդու ժառանգության մի մասը, որը, ի վերջո, պիտի դառնար այն, ինչ գիրքը բնորոշում է որպես Հիտլերի պապ, այնպես որ նրա արմատները խճճված են մոդեռնիզմի (հարավի թագավորը) և պապական գերակայության (հյուսիսի թագավորը) միջև եղած պայքարի մեջ:

Պետք է հասկացվի, որ այն գրքի հեղինակը, որ մենք քննության ենք առնում, բարեվայել կարգավիճակ ունեցող կաթոլիկ էր, և գիրքը գրելու նրա հայտարարված նպատակը լույս սփռելն էր այն պնդման վրա, թե Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ընթացքում իշխած պապը աջակցել էր Հիտլերին, նացիստներին, կամ որևէ մեղսակցություն ուներ հրեաների և այլոց դեմ կատարված հոլոքոստի մեջ: Երբ

Քորնուելը անդրադառնում է Պիոս XII-ի պապին, որը Վատիկան I ժողովը կարգադրած աջ ձեռք մարդն էր, հարավի և հյուսիսի թագավորների պայքարի պատմությունը հենց այդ պատմության մեջ է վերարտադրվում: Երբ «Հանրապետականության» հեղափոխությունը հասավ Իտալիա, մոտավորապես մեկ տարի իտալացիները Պիոս IX-ին քննեցին Հռոմ քաղաքից, և այդ ժամանակից ի վեր, նույնիսկ նրա վերադարձից հետո, պապականության ունեցած ամբողջ սեփականությունը եղել է միայն հարյուր տասը ակրը, որ հայտնի է որպես Վատիկան քաղաք:

Նա Վատիկան վերադառնալ կարողացավ միայն ֆրանսիական զորքերի օգնությամբ և Ռոտշիլդներից՝ տխրահռչակ հրեա բանկիրներից, ստացած վարկի շնորհիվ: Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի տարիներին հոլոքոստի մեջ պապական մեղսակցությունը խելամտորեն հասկանալու համար անհրաժեշտ է որոշ չափով ըմբռնել Եվրոպայի վերաբերմունքը հրեաների հանդեպ՝ Քրիստոսի խաչելությունից ի վեր: Գիրքը ենթադրում է, որ հակասեմականությունն ու ռասիզմը երկու տարբեր վերաբերմունքներ են՝ պնդելով, որ Հիտլերի ատելությունը հրեաների նկատմամբ ռասայական էր, քանի որ Հիտլերը հրեաներին դիտում էր որպես մարդկային էակների ավելի ստորին կարգ, մինչդեռ հակասեմականությունը հրեաների հանդեպ ատելությունն էր այն պատճառով, որ նրանք սպանեցին Աստծուն: Անկախ նրանից՝ դրանք նույնն են, թե իսկապես գոյություն ունի տարբերություն այս երկուսի միջև, հրեաների ծանր դրության իրականությունն արժանի է ըմբռնման:

Օրինակ՝ այսօր Ամերիկայում, եթե գործածվի «գետտո» բառը, շատերը կարծում են, թե դա քաղաքի աղքատ, խարխուլ թաղամասի բնորոշումն է: Սակայն «գետտո» եզրը սկզբնապես վերաբերել է քաղաքի մի հատվածի, հատկապես Իտալիայի Վենետիկում, որտեղ հրեաները հարկադրված էին բնակվել Միջին դարերի ընթացքում: Առաջին գետտոն հաստատվել է Վենետիկում 1516 թվականին, երբ Վենետիկի Հանրապետությունը հրեաներին սահմանափակեց քաղաքի հատուկ առանձնացված մի տարածքում, որը հայտնի էր որպես «geto nuovo» (նոր ձուլարան), և որը հետագայում հայտնի դարձավ որպես գետտո:

Միջնադարի ամբողջ ընթացքում Եվրոպայում հրեաները սահմանափակված էին թե՛ այն հարցում, թե որտեղ կարող էին բնակվել, և թե՛ այն մասնագիտությունների հարցում, որոնցով թույլատրվում էր զբաղվել: Այդ սահմանափակումները հիմնված էին հակասեմականության հին սահմանման վրա, որը վերաբերում էր այն համոզմունքին, թե հրեաները սպանել էին Աստծուն, և որ նրանց հետագա բոլոր խնդիրները իրենք իրենց վրա էին բերել իրենց իսկ արարքների միջոցով:

Միջնադարում հաստատված ավանդույթ էր, որ քրիստոնյաները չէին կարող ո՛չ փող փոխ տալ, ո՛չ էլ վարկի դիմաց տոկոս ընդունել: Հրեաները ազատված էին այդ սահմանափակումից, և փող փոխ տալը դարձավ այն զբաղմունքներից մեկը, որոնցով հրեաներին թույլատրված էր զբաղվել: Հրեա բանկիրները, ինչպես, օրինակ, Ռոթշիլդների ընտանիքը, դարձան փողափոխներ՝ ի պատասխան այն իրավական սահմանափակումների, թե ինչ զբաղմունքներով էր նրանց թույլատրված զբաղվել: Երբ Պիոս IX-ին միջոցներ էին անհրաժեշտ Վատիկան վերադառնալու համար, Հռոմ

քաղաքի վրա այլևս չիշխելու հիասթափությունը ավելի էր սաստկանում այն բանի պատճառով, որ նա հարկադրված էր դրամի համար դիմել հրեաներին:

Նախքան Հռոմից արտաքսվելը Պիոս IX-ը, հրեաների և Եկեղեցու՝ հրեաների նկատմամբ ունեցած հարաբերության վերաբերյալ, թվում էր, թե պատկանում էր երկու ճամբարներից մեկին: Այդ երկու ճամբարներից մեկը բաղկացած էր նրանցից, ովքեր հավատում էին, թե հրեաները, ինչ էլ որ նրանց հետ պատահի, պարզապես ստանում են այն, ինչին արժանի են, իսկ մյուսը հակված էր հրեաների հանդեպ որոշ չափով ողորմություն ցուցաբերելու: Երբ Պիոս IX-ը, արտաքսվելուց հետո, վերադարձավ Վատիկան, այն ողորմությունը, որ նա երբեմն դրսևորել էր իր աքսորից առաջ, այլևս երբեք չդրսևորվեց: Իր աքսորից առաջ նա փակել էր Հռոմ քաղաքի գետտոն, իսկ վերադարձից հետո վերականգնեց գետտոն և սկսեց հրեաների վրա հարկ սահմանել՝ իր ֆինանսական կորուստները վերականգնելու նպատակով:

Պիոս IX պապի աջ ձեռքը Մարկանտոնիո Պաչելլին էր՝ Հիտլերի պապի պապը: Նա փաստաբան էր, որը պատկանում էր փաստաբանների մի հատուկ դասի, որ աջակցում էր պապականությանը: Նրա որդին ևս մտավ փաստաբանների այդ նույն ընտիր դասի մեջ, ինչպես նաև նրա թոռը, որը վերջապես պիտի դառնար Հիտլերի պապը: Այն բանից հետո, երբ գիրքն անցնում է Եվգենիո Պաչելլիի պապի, նրա հոր, ինչպես նաև նրա երիտասարդության և կրթության պատմության միջով, այն անդրադառնում է այն պաշտոնին, որ Պաչելլին ստանձնեց, երբ սկսեց իր աշխատանքը պապականության համար: Որպես փաստաբան, սերված պապական ընտիր փաստաբաններից, նա ընտրվեց ղեկավարելու մի բաժին, որ մասնագիտացած էր պայմանագրերի մեջ, որոնք կոչվում են կոնկորդատներ: 1901 թվականին Պաչելլին ներգրավվեց Պապական Պետական Քարտուղարության գրասենյակում:

Պաչելլին դարձավ ազգերի առաքյալը: Մարգարեական իմաստով Պաչելլին դարձավ այն իրավական շփման կետը, որ կատարյալ ավարտին հասցրեց երկրի թագավորների պոռնկությունը պապականության հետ: 1903 թվականին Պիոս X-ը թագադրվեց որպես պապ: Անմիջապես նա սկսեց հարձակվել այն «մտավոր թույնի» վրա, որը ծնում էր «հարաբերականություն և սկեպտիցիզմ»: Այն մարդը, որ ղեկավարում էր Պիոս X-ի «մոդեռնիզմը» արմատախիլ անելու ջանքը, Ումբերտո Բենիտին էր, որն աշխատում էր նույն գրասենյակում, ինչ Պաչելլին: Բենիտին մի անգամ համաշխարհային մակարդակի պատմաբանների մի խմբի մասին հայտարարեց, թե նրանք մարդիկ էին, որոնց համար «պատմությունը ոչ այլ ինչ է, քան փսխելու մի շարունակական հուսահատ փորձ: Մարդկային այսպիսի տեսակի համար կա միայն մեկ միջոց՝ ինկվիզիցիան»: Բենիտիի համար այն պատմաբանը, որ որևէ համակրանք էր արտահայտում Ֆրանսիական հեղափոխությունից բխած գաղափարների նկատմամբ, պետք է մահապատժի ենթարկվեր:

Պաշտոնապես Բենիտին ղեկավարում էր պապականության քարոզչական նախարարությունը, սակայն ոչ պաշտոնապես նա նաև ղեկավարում էր գաղտնի լրտեսական մի ցանց, որը նախատեսված էր բացահայտելու այն բոլոր կաթոլիկներին, որոնք որևէ համակրանք ունեին «մոդեռնիզմի» հանդեպ, որը ծագել էր հարավի

թագավորից: Վերջիվերջո, 1910 թվականին նրա աշխատանքը հանգեցրեց մի կարգադրության, որը պապականության ծառայողներին պարտավորեցնում էր երդում տալ, որը կոչվում էր Հակամողեռնիստական երդում: Այն դեռևս ուժի մեջ է: Վատիկանում աշխատանքի ընդունվելու համար պետք է երդվել մողեռնիստական գաղափարների նկատմամբ ատելության, որոնք այսօր մենք կանվանեինք կոմունիստական գաղափարներ:

Քրոնվելի գրքի համառոտագրության մեջ, տիտղոսաթերթի հակառակ կողմում, ասված է. «Դարի առաջին տասնամյակում, որպես Վատիկանի փայլուն երիտասարդ իրավաբան, Պաչելլին օգնեց ձևավորելու պապական աննախադեպ իշխանության մի գաղափարախոսություն. 1920-ական թվականներին նա խորամանկություն և շանտաժ գործադրեց՝ Գերմանիայում իշխանություն պարտադրելու համար: 1933 թվականին Հիտլերը դարձավ նրա իդեալական բանակցային գործընկերը, և հաստատվեց մի կոնկորդատ, որը Կաթոլիկ եկեղեցուն շնորհեց կրոնական և կրթական առավելություններ՝ ի փոխարեն կաթոլիկների՝ հասարակական և քաղաքական գործունեությունից հրաժարվելու: Հռոմից պարտադրված քաղաքական կաթոլիկության այս «կամավոր» հրաժարումը նպաստեց նացիզմի վերելքին:»

1933 թվականի հուլիսի 14-ին կայացած նախարարական ժողովում Ադոլֆ Հիտլերը հենց այդ ամսին արտահայտեց իր կարծիքը, թե Պաչելլիի կողմից նացիստների հետ կնքված կոնկորդատը Գերմանիայի համար ստեղծել էր «վստահության մի ոլորտ... միջազգային հրեության դեմ ծավալվող պայքարում»:

Քորնուելի գիրքը լավ ընդունելության չարժանացավ այն կաթոլիկների կողմից, որոնք հրաժարվում էին ընդունել այն ապացույցները, թե Պաչելլին էր գլխավոր պատճառը, որ Հիտլերը կարողացավ իշխանության գալ, քանի որ Գերմանիան կաթոլիկների մեծամասնություն ունեցող երկիր էր: Պաչելլին կնքել էր մի համաձայնություն, որը 1933 թվականից սկսած արգելում էր կաթոլիկ հրատարակչությանը, կաթոլիկ լրատվական գործակալություններին և կաթոլիկ դպրոցներին որևէ բան ասել Հիտլերի ընթացքի մասին: Գիրքը հետագծում է Պաչելլիի ակնհայտ հակասեմական ուղղվածությունը, որը հետագայում Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ընթացքում դարձավ պապ: Գրքից, չափազանց վստահելի պատմական աղբյուրների հիման վրա, կարելի է հաստատել առնվազն երեք հանգամանք:

Առաջինը հյուսիսի թագավորի և հարավի թագավորի պատերազմն է, ինչպես այն ներկայացված է Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխում: Այդ պատերազմում հակառակորդներն են կաթոլիկությունը ընդդեմ աթեիզմի, պապը ընդդեմ կոմունիզմի: Մյուս կետն այն է, որ պապը Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ընթացքում նացիզմը գործածեց որպես իր փոխանորդ գործ՝ ընդդեմ աթեիզմի, ճիշտ ինչպես 1989 թվականին պապը գործածեց ուխտադրուժ բողոքականությունը որպես իր փոխանորդ գործ՝ ընդդեմ ԽՍՀՄ-ի աթեիզմի: Գիրքը նաև նույնականացնում է ներքին և արտաքին մարգարեական կառուցվածքը, որը ներկայացված է Ֆատիմայի հրաշքից բխած սատանայական լուրերով:

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկ և տասներկու համարներում ներկայացված Ռաֆիայի սահմանային պատերազմը ներկայացնում է այն սահմանային պատերազմը, որն այժմ ընթանում է Ուկրաինայում: Հին պատերազմը տաք պատերազմ էր, երկրորդը՝ երկրորդ վստահված պատերազմն է, որի մեջ ներգրավված վստահված բանակները մահացու բախման մեջ են: Ռաֆիան սահմանային պատերազմը ներկայացնում է որպես պատերազմ հյուսիսի թագավորի և հարավի թագավորի միջև, սակայն մարգարեությունը սովորեցնում է, որ մինչև շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքը, Տյուրոսի պոռնիկը մոռացված է, Հեզաբելը Սամարիայում է, և Հերովդիան բաց է թողել Հերովդեսի ծննդյան խնջույքը: Ընթացիկ այս պատմության մեջ հյուսիսի թագավորի դերի այդ երեք վկաները ցույց են տալիս, որ նա կուլիսների հետևում է՝ թելերը շարժելով: Տաք պատերազմները, վստահված պատերազմները և սառը պատերազմները, որոնք տեղի են ունենում, մինչև նա մոռացված է, իրականացվում են նրա վստահված բանակների միջոցով:

Ռուսաստանը հարավի թագավորն է, և այժմ ներգրավված է սահմանային պատերազմի մեջ, որը ֆինանսավորվում է Արևմտյան աշխարհի գլոբալիստների կողմից, գլխավորապես Միացյալ Նահանգներում առաջադիմական դեմոկրատների և RINO (Republican In Name Only) հանրապետականների կողմից: Երբ Միացյալ Նահանգները ներկայացվում է որպես հյուսիսի թագավորի վստահված բանակը Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ խոսքում, նրա մարգարեական երկու բնութագրերն են ռազմական հզորությունն ու ֆինանսական ուժը: Միացյալ Նահանգները Ուկրաինայում կատարում է նույն գործը, ինչ արեց 1989 թվականին՝ օգնելով Պապին Ռուսաստանի դեմ, իսկ տեղում գտնվող վստահված բանակը, որ պաշտպանում է Ուկրաինան, այնքան լի է նացիստների աջակիցներով, որ նույնիսկ հիմնական հոսանքի լրատվամիջոցները չեն կարող դա ուրանալ: Հռոմն այժմ Ռուսաստանի դեմ պատերազմի համար օգտագործում է նույն վստահված բանակները, որոնք օգտագործեց Երկրորդ համաշխարհային պատերազմ հանդիսացած թեժ պատերազմում, և 1989 թվականին: Կարդացե՛ք գիրքը՝ Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Նույն ձևով, երբ Աստված պատրաստվում էր սիրելի Հովհաննեսին բացել եկեղեցու պատմությունը գալիք դարերի համար, Նա նրան տվեց Փրկչի հետաքրքրության և հոգածության հավաստիքը Իր ժողովրդի հանդեպ՝ նրան հայտնելով «Մարդու Որդուն նման Մեկին», որ շրջում էր աշտանակների մեջ, որոնք խորհրդանշում էին յոթ եկեղեցիները: Մինչ Հովհաննեսին ցույց էր տրվում եկեղեցու վերջին մեծ պայքարը երկրային իշխանությունների դեմ, նրան նաև թույլ տրվեց տեսնել հավատարիմների վերջնական հաղթանակն ու փրկությունը: Նա տեսավ, որ եկեղեցին մտցված էր մահաբեր ընդհարման մեջ գազանի և նրա պատկերի հետ, և այդ գազանին երկրպագելը պարտադրվում էր մահվան սպառնալիքով: Բայց ճակատամարտի ծխից ու աղմուկից այն կողմ նայելով՝ նա տեսավ Սիոն լեռան վրա մի բազմություն՝ Գառի հետ, որոնք, գազանի նշանի փոխարեն, ունեին «Հոր անունը՝ գրված իրենց ճակատների վրա»: Եվ դարձյալ նա տեսավ «նրանց, որ հաղթել էին

զագանին, և նրա պատկերին, և նրա նշանին, և նրա անվան թվին, կանգնած ապակյա ծովի վրա՝ Աստծու քնարներն իրենց ձեռքին», և երգում էին Մովսեսի և Գառի երգը»:

«Այս դասերը մեր օգտի համար են: Մենք պետք է մեր հավատը հաստատենք Աստծո վրա, որովհետև անմիջապես մեր առջև այնպիսի ժամանակ է, որ պիտի փորձի մարդկանց հոգիները: Քրիստոսը, Ջիթենյաց լեռան վրա, կրկին պատմեց այն ահեղ դատաստանները, որոնք պետք է նախորդեին Իր երկրորդ գալստյանը.

«Պատերազմների և պատերազմների լուրերի մասին պիտի լսեք»: «Ազգ պիտի ելնի ազգի դեմ, և թագավորություն՝ թագավորության դեմ, և սովեր, ժանտախտներ և երկրաշարժեր պիտի լինեն զանազան տեղերում: Բայց այս ամենը երկանց սկիզբն է»: Թեև այս մարգարեությունները մասնակի կատարում ստացան Երուսաղեմի կործանման ժամանակ, դրանք առավել անմիջականորեն վերաբերում են վերջին օրերին»:

«Մենք կանգնած ենք մեծ և հանդիսավոր իրադարձությունների շեմին:

Մարգարեությունն արագորեն կատարվում է: Տերը դռան մոտ է: Շուտով մեր առաջ պիտի բացվի մի ժամանակաշրջան, որը ճնշող հետաքրքրություն պիտի ներկայացնի բոլոր կենդանի մարդկանց համար: Անցյալի հակամարտությունները պիտի վերակենդանանան. նոր հակամարտություններ պիտի ծագեն: Այն տեսարանները, որոնք պիտի կատարվեն մեր աշխարհում, դեռևս անգամ չեն էլ երազվել: Սատանան գործում է մարդկային գործակալությունների միջոցով: Նրանք, ովքեր ջանք են գործադրում Սահմանադրությունը փոխելու և կիրակիի պահպանումը պարտադրող օրենք ապահովելու համար, քիչ են գիտակցում, թե ինչ պիտի լինի դրա արդյունքը: Ճգնաժամը հենց մեր վրա է հասնում»:

«Բայց Աստծու ծառաները այս մեծ ճգնաժամի մեջ չպետք է ապավինեն իրենց անձերին: Եսայիային, Եզեկիելին և Հովհաննեսին տրված տեսիլքներում մենք տեսնում ենք, թե որքան սերտորեն է երկինքը կապված երկրի վրա կատարվող իրադարձությունների հետ, և թե որքան մեծ է Աստծու հոգածությունը Իրեն հավատարիմների հանդեպ: Աշխարհը առանց իշխանի չէ: Գալիք իրադարձությունների ծրագիրը Տիրոջ ձեռքում է: Երկնքի Վեհությունն Իր իսկ հոգածության ներքո է պահում թե՛ ազգերի ճակատագիրը, թե՛ Իր եկեղեցու շահերը»: Վկայություններ, հ. 5, 752, 753: